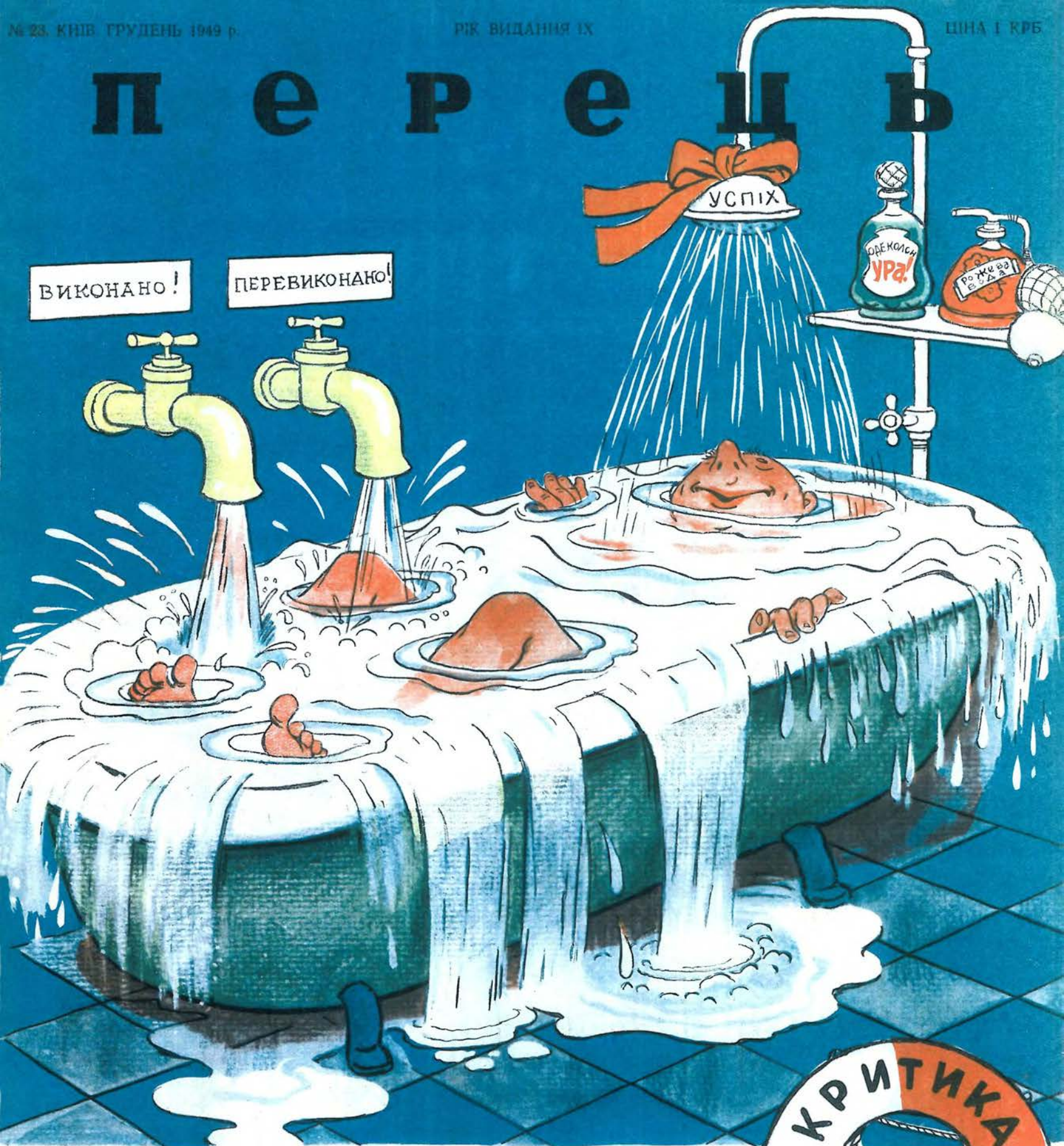

п е р е щ ь

ВИКОНАНО!

ПЕРЕВИКОНАНО!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

На малюнку в центрі — людина, що захлинається (від успіхів).

На малюнку справа — найкращий засіб для порятунку таких людей.

Здоровенькі були, Захаре Мироновичу!
 Прийміть моє щире співчуття з приводу того скрутного, я б сказав, драматичного становища, в якому Ви так несподівано опинилися.

— Як бути, судити чи не судити того суб'єкта? — думаєте Ви день і ніч і ніяк не можете вирішити. Судити треба, а судити страшно, судити не хочеться. Значно легше було вирішити справу шофера Федина, який ненароком зачепив колесом автомашини Вашого кабанчика. Тут не було ні вагань, ні роздумувань. Ви позвали Федина до себе і поставили питання руба: «Або гроші на бочку, або — під суд!». І хоч кабанчик не постраждав, а лише пережив скороминущий легкий переляк і зараз, богу дякувати, успішно нагулює сало, Федин однак змушений був викласти «на бочку» 300 карбованців готівкою ще й до того пережити немало прикрих хвилин. Тут Ви виявили себе молодцем. Порушник громадського порядку був і належно присоромлений, і покараний!

А от як бути з вищезгаданим суб'єктом? Він скоїв антигромадський, антидержавний вчинок. Бувши в колгоспі імені 1 Травня, цей суб'єкт уздрів колгоспну полезахисну смугу. Глянув на 25-річні дубки й грабки в їх чарівному осінньому вбранні й остовпів. Підкреслюємо: остовпів у буквальному розумінні цього слова.

— Будуть тепер у мене дрова! — захоплено прошепотів суб'єкт. — Та які дрова! Горітимуть аж гудітимуть.

І другого ж дня загуло з колгоспного лісу кільканадцять молодих дубків і грабків, посаджених і любовно вирощених, викоханих руками колгоспників. Молоді дерева порізали, порубали і

ЛИСТ НАРОДНОМУ СУДДІ
 ЯМПІЛЬСЬКОГО РАЙОНУ,
 ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ,
 тов. ВЕНДИЧАНСЬКОМУ
 ЗАХАРУ МИРОНОВИЧУ

склали в сарай суб'єкта. Їм би рости й зеленіти не один десяток літ! Їм би прикрашати нашу землю, захищати наші широкі лани від лютих суховіїв! Їм би звеселити людську душу! Але суб'єкт навіть не подумав про це. Він же остовпів! Йому потрібні дрова, йому хочеться погріти свої боки на гарячій лежанці, а якщо так — рубай, ріж, незважаючи ні на що!

Що робити з таким суб'єктом? Відома річ — за комір та на лаву підсудних! Судити з усією суворістю закону! А Ви вагаєтесь, мучитесь, міркуєте. Судити треба, а судити страшно, судити не хочеться.

Співчуваю — становище тяжке. Не легко Вам, народному судді Ямпільського району Захару Мироновичу Вендичанському взяти за комір і посадити на лаву підсудних... народного суддю Ямпільського району Захара Мироновича Вендичанського — того самого суб'єкта, який заліз в колгоспну лісосмугу заготовляти собі дрова на зиму.

Кажуть, лежите Ви тепер довгими осінніми вечорами на гарячій лежанці, перекидаєтесь з боку на бік і думаєте свою тяжку думу: як бути? Судити треба, а судити страшно, судити не хочеться.

Становище й справді драматичне: суддя в ролі судді над самим собою. Але не впадайте в розпач, Захаре Мироновичу, не ламайте собі даремно голову. Вихід з становища ясний — хочеться не хочеться, а судити треба. Щождо судді, то суддя знайдеться!

Прийміть співчуття од усього серця.

Від Вашого ПЕРЦЯ.

ЯПОНСЬКА ВВІЧЛИВІСТЬ

Мал. В. ВАСИЛЬЄВА.

У Токіо закінчився процес адмірала Тоеда Соєму, який під час війни був начальником військово-морського генерального штабу Японії. Суд тривав понад півроку. Американський трибунал виправдав воєнного злочинця.

Суд не скорий, не правий, зате... милостивий.

Сер Джон Кресбі — лондонський фабрикант швейних машин, — огрядний сорокап'ятирічний чоловік, впевненими кроками ходив по кабінету, радісно потираючи руки. Завжди стриманий і врівноважений, він сьогодні був чомусь незвичайно жвавий, балакучий. Його дружина — місіс Анна — сухорлява манірна леді, сиділа у кріслі біля палаючого каміна, плела шарф і суворо поглядала на чоловіка.

— У нас, дорога моя, сьогодні радісний день, — говорив сер Джон Кресбі. — Я об'єдную своє підприємство з заокеанською компанією. Це дозволить мені поширити виробництво. Мої машини не знатимуть конкуренції на світових ринках. Об'єднання з заокеанською компанією ані трохи не зменшить моєї самостійності.

Місіс Анна була здивована незвичайною балакучістю чоловіка.

— Не розумію, — роздратовано сказала вона, — як це можна об'єднатися з якоюсь заокеанською компанією і не зменшити своєї самостійності. Я не вірю, щоб ви самі могли додуматися до такої ісе-вітніці. Ще не так давно ви мали на оці зовсім інше... Цікаво, хто автор вашого нового плану?

— Увесь світ тепер кричить про цей план. За іменем свого заокеанського творця він зветься: «План Маршалла»...

— Це не директор тієї заокеанської компанії, з якою ви хочете об'єднатися? — насмішкувато спитала місіс Анна.

— Ні... — Сер Джон

Кресбі спинився проти дружини й значуще підніс угору товстий волохатий палець. — Містер Маршалл — це американський геній. Його план — це долари, долари і ще раз долари.

— Він їх сам карбує?

— Ах, мила! — і сер Джон Кресбі глянув на дружину тим поблажливим поглядом, яким дорослі завжди дивляться на розумну, але наївну дитину... — У справах бізнесу, дорога моя... Ой, мало не забув, — схопився він. — Завтра в нас обідає заокеанський гість — президент тієї самої заокеанської компанії... — І, глянувши на годинника, ніжно додав, — дванадцята година, мила, вам час відпочивати...

Місіс Анна встала. Пряма, сухорлява, мов жердина, вона машинально підійшла до чоловіка, взяла його голову холодними руками (від цього дотику у сера по всьому тілу мороз пішов), поцілувала в лоб і мовчки вийшла.

Цілу ніч у кабінеті сера Джона горло свігло. Він щось писав, інколи схоплювався, ходив по кабінету, задоволено потирав руки, наспівував якогось фрівольного мотивчика: пам-пам, пам-пам, парарам-пам-пам... і знову сів до столу. І, лише тоді, коли у вікна глянув похмурий лондонський світанок, він подзвонив камердинеру і почав роздягатися.

II

— Уже десять на п'яту, а вашого гостя немає. — сердито скрипіла місіс Анна, поглядаючи з вікна на вулицю, потім на камінний годинник. — Запізнення на обід — це... це ознака невихованості й неповаги до господарів.

— Дорога, ви несправедливі до заокеанського гостя... Чому ви так суворо судите його? А може в них там за океаном запізнення на обід є ознака аристократичного виховання? — напівсерйозно, напівжартома відповів сер Джон Кресбі. — І потім не забувайте, він тепер мій компаньйон. Він вливається в мою фірму.

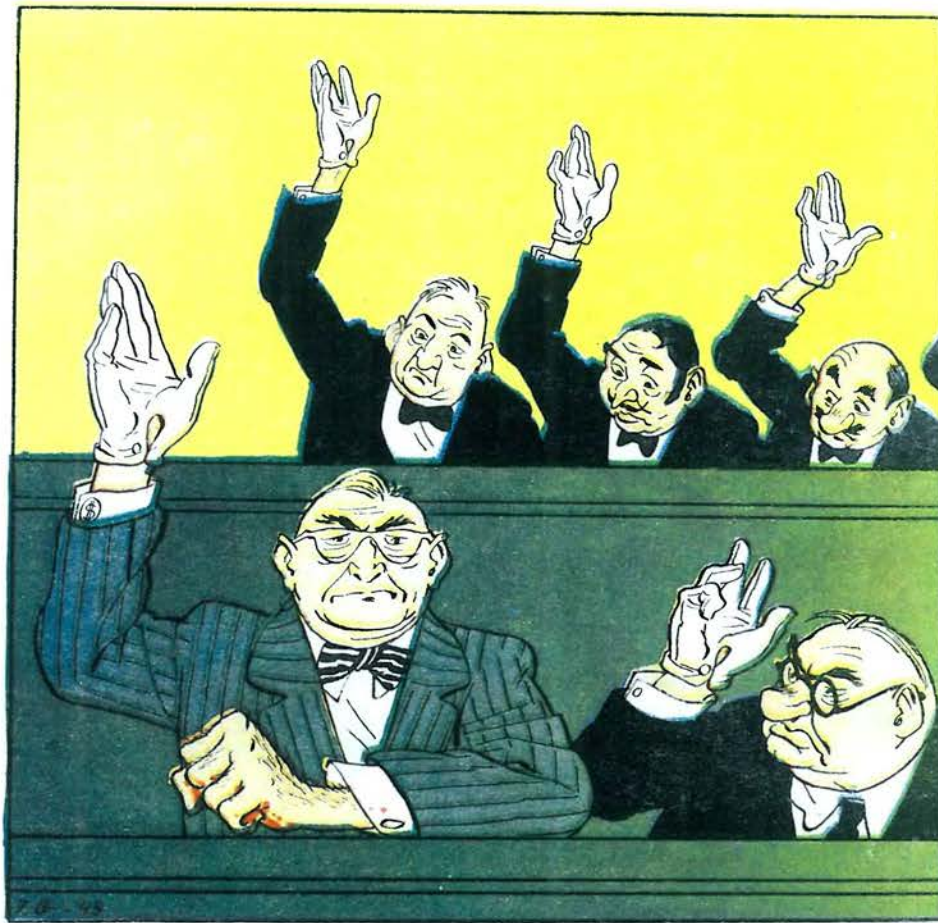
— Вливається? Ви говорили, що ви, об'єднуєте підприємство з цим... планом Маршалла.

— Вливаю, об'єдную... Хіба не однаково? Головне — фунти стерлінгів і дівнікі долари. А їх тепер у нас буде стільки, скільки ми хочемо. Прощу вибачити, моя мила, але в справах бізнесу...

Ще хвилини розкрилися двері і до вітальні, безцеремонно відштовхнувши слугу, увійшов високий кремезний чоловік.

На очах у місіс Анни з сером Джоном Кресбі сталася якась несподівана зміна. З появою гостя незалежний і гордий вираз зник з обличчя сера Джона. Натомість з'явилася небачена досі улюбленість, чи раболіпство, чи... Вона навіть не могла підшукати назви до цього нового виразу чоловічого обличчя, коли він представляв їй гостя:

— Анна, а ось і наш дорогий пан... пан... — і осікся, винуваючи посміхнувшись. Гість не

Чому вони голосують в рукавичках?
Бо в них руки в крові!

удостой сера Джона Кресбі навіть поглядом. Він поцілував суху руку місіс Анни і хрипким голосом відрекомендувався.

— Сем Крабб.

Місіс Анна аж знітилася, зустрівши посмішку гостя, схожу на оскал бульдога.

Під час обіду сер Джон Кресбі сам упадав біля гостя. Він підсовував йому найкращі страви, сам підливав йому вина, щохвилини схоплювався з місця, упускаючи на підлогу то серветку, то ніж. Місіс Анні здалося, що її завжди урівноважений і спокійний чоловік схожий сьогодні на... лакея, що провинився. Але дивно, в чім міг провинитися її чоловік перед цим маловихованим містером?..

А заокеанський гість непристойно голосно плямавав, сякався в серветку, плескав по плечу сера Джона Кресбі і примовляв: «Ну, тепер моя компанія затіє за пояс уся вашу Європу». Коли ж сер Джон намагався його поправити: «наша компанія», містер Сем Крабб реготав і з такою силою плескав по плечу сера Джона, що той аж присідав: «Дурниці! Мої долари!.. Моя компанія!.. Моя Європа!..» і реготав ще голосніше. Сер Джон Кресбі у відповідь лише улюблено хікавав...

За десертом містер Сем Крабб, розлігшись у кріслі, поклав ноги на столика, показавши Кресбі груди, брудні підшви своїх черевичків. Розвиваючи кероколомні плани підкорення Європи «моєю компанією», містер Сем Крабб звертався до сера Джона Кресбі на «ти»: «У моїй кишені ти почуватиш себе, як у бога за пазухою».

Сер Джон рабоніжно посміхався. Місіс Анна була злякано до непристимості.

III

Минув рік. Сер Джон Кресбі, худий і смий, мряв кроками свій кабінет, мерзлякувато йкачився і нервово потирав руки. Завжди стриманий і врівноважений, він сьогодні був явно

роздратований. Місіс Анна сиділа в кріслі біля холодного каміна, куталася в платок і ехидно скрипіла, мов заведений автомат.

— Отже, дорогий мій, де ж ваша фірма?.. Де ваша безконкурентна продукція?.. В якому банку лежать ваші фунти стерлінгів? Де ви ховаєте ваші дівнікі долари?.. Що нового у вашому бізнесі?..

— М-мені, — роздратовано сказав сер Джон Кресбі, — запропоновано припинити виробництво швейних машин.

— Як це припинити?

— Це ж ваша фірма!..

— Була!.. — зітхнув

Джон Кресбі.

— А тепер чия?

— Містера Сема Краб-

ба.

— Ах, вашого дорогого заокеанського гостя. Правда, ви себе чудово почуваете в його кишені, як... кролик у пащі удава?.. Що ж хоче ваш дорогий гість виготовляти на колишній вашій фабриці?

— Дитячі іграшки...

— Ігльки?... Коники?..

— Ні, набір інструментів для... — і зупинившись проти дружини, він раптом випалив одним духом: — для юних гангстерів...

— О, — засміялася ринучим сміхом місіс Анна, — тепер я вірю, що ваші виробники на ринках Європи будуть поза всякою конкуренцією.

— Ви починаєте знущатися, мила? — заперечив сер Джон Кресбі, і сполотнів.

Сухорлява, мов жердина, манірна місіс Анна встала:

— Ні, я лише хочу знати, хто творець цього ганебного банкрутства?

— Ігльки... Марш... марш звідцилі! — раптом завонав сер Джон Кресбі, виступаючи на місіс Анну і страшно поводючи виряченими, недітими кров'ю очима... — марш... Крабб... раб... Граб... Рятуйте, грабу-у-у-ю-ю-ю-ю!

Г. РУБЛЕВСЬКИЙ.

м. Запоріжжя.

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА.

Нічого дивного

(СПРАВЖНЯ ПРИГОДА)

Е. ПЛАБРУНН — це мюнхенський зоологічний парк. Уперше він прославився на всю Бізонію три роки тому, коли в ньому з'явився говорячий бразильський какаду Адді.

В мюнхенському зоопарку й до Адді було чимало говорячих папуг. Але це був особливий. Кожного американського офіцера, що підходив до клітки, він вітав вигуком «Хайль Гітлер!».

Біля клітки завжди товпилися десятки американців, і цей вигук завжди викликав з їхнього боку захоплені реєти.

Про знаменитого папугу писали в газетах, його крикаючий голос записували на плівку й передавали по мюнхенському радіо, а радіостанція «АФН», що обслуговує американські війська в Західній Європі, присвятила какаду Адді навіть спеціальну півгодинну передачу. Папуга став до того популярним, що багато американців почали відвідувати «Геллабрунна» виключно для того, щоб почути й побачити «хоробру маленьку пташку, яка й після розгрому фашизму не боїться вітати мертвого фюрера» — (так, принаймні, писала американська газета німецькою мовою «Ді нойе цейтунг»).

За короткий час, завдяки папузі, зоопарк упорядкував свої фінансові справи і приніс касі міського муніципалітету великі прибутки. Верховоди міста прямо кохалися в папузі.

Та ось одного разу директора «Геллабрунна» схопив удар — папуга Адді зник... У зоопарку з'явилася незвичайна метушня. Все було поставлено на ноги. В кабінеті сполотилого директора безперервно дзвонили телефони:

— Ну, як, не знайшли?..

— Ні...

Поки поліція й працівники зоопарку ретельно шукаватимуть папугу, ми встигнемо розказати його історію.

В 1938 році визначний есесівський генерал Фогель з доручення Гітлера їздив до Бразилії налагоджувати контакт з тамтешнім президентом. Контакт, як видно, він налагодив, бо привіз з собою до Німеччини особистий подарунок президента — дресированого какаду. Вся цінність подарунку полягала в тому, що бразильський президент навчив папугу розмовляти по-німецьки. Правда, небагато — всього лише два слова. Але що це були за слова! На думку генерала, виголошуючи їх, можна було зробити в Німеччині блискучу кар'єру...

Минули роки. Одного разу до генерала в його мюнхенську квартиру з'явилися американські офіцери. Папуга зустрів їх своїми двома німецькими словами: «Хайль Гітлер!». Генерал (він тепер був уже не генерал, а «мирний» цивільний бюргер) широко розкрив очі й з перелику прикусив губу.

Побачивши на жердинці папугу, американські офіцери хором зарегадали.

— Містер генерал! Ми заберемо з вашого дому цей ідеологічний розсадник нацизму, — сказав один з американців, показуючи на папугу, — і на цьому вважатимемо процедуру вашої денацифікації закінченою.

Потиском руки генерал подякував американському офіцерові за легку, без зайвої тяганини, денацифікацію. Вченого ж по-німецьки папугу передали до міського зоопарку.

Й от він невідомо де зник.

Минув тиждень, другий. Міські власті все ще оплакували втрату папуги. На їх плач відгукнувся один сердобольний нью-йоркський бізнесмен. Він надіслав у «Геллабрунна» для поповнення пропалі свого говорящого папугу.

Це був крунний екземпляр зеленого амазонського папуги, вже не нациста, а істинного американського демократа. Якщо хто наближався до нього, він надувався, пужився і, як зіпсована пластинка, починав повторювати: «Купуйте американські товари! Купуйте американські товари!».

...Якось пізно увечері нічний сторож «Геллабрунна» подзвонив директорові додому:

— Пане директоре! Він тут!..

— Хто тут? — не зрозумів заспаний директор.

— Наш папуга знайшовся!..

На ранок усі мюнхенські газети надрукували на видному місці захоплені повідомлення про те, що минулої ночі під ворота «Геллабрунна» було підкинута клітка з знаменитим папугою Адді. «До Мюнхена повернувся його улюбленець», — писали репортери. Газети наводили найдокладніші подробиці події. Але про те, що в клітці разом з папугою було знайдено записку, жодна газета не сказала й слова.

А в записці було сказано:

«Одержуйте вашого наці! І не думайте, що цей фашистський крикун потрібен рядовому німцеві. Ми вже по самі вуха ситі нацистськими теревенями. Я украв його, щоб продати американському полковникові Гардінгу з військової адміністрації. Він обіцяв мені тисячу марок — у мене ж сім'я, діти, і я шостий місяць уже без роботи. Тепер я дізнався, що та американська каналія не прийде за папугою. Містерові полковнику не до папуги, коли в нього в Чикаго летить у трубу цілий завод...».

По тому, як знайшовся Адді, обох папуг посадили в одну клітку. Тепер сидять вони разом — патентований демократ із Нью-Йорка й наці з Мюнхена. Один кричить «Хайль Гітлер!», другий — «Купуйте американські товари!». Вони подружилися і почувають себе один з одним просто чудово.

А що ж тут дивного?

Л. ПОЛЯКОВ.

м. Кременчук.

ОСТАПОВІ ВИШНІ

З НАГОДИ 60-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

МИСЛИВСЬКА УСМІШКА

Вітаю Вас, Остапе милий,
В миру наречений Павлом!
Я тисну руку Вам щосили
І перед Вами б'ю чолом.

Ви на вечірнім перельоті —
Гроза чирків і крижаків,
Ви—приклад всім нам у роботі,
Ви—друг усіх нас—юнаків.

Всміхаючися тихомирно,
Кашкет насунувши на лоб,
На мушку ви берете вірно
Головотяпів і нероб.

Старого світу мертві душі,
Що залишилися де-не-де,
Немов зайці, ховають уші:
Остап з рушницею іде!

Сухий в порохівниці порох,
Не похитнути сталь руки,—
І бракороби в темних норах
Ховаються, як барсуки.

Забувши марні теревені
І прикусивши язика,
Від Вас, бистріше за олея,
Окозamiaлювач тіка.

Ви бистрим оком соколиним
Щораз вимірюєте вміть,
Де слід ударить бекасином,
Де треба і картечі вжити.

А як брехать почне злостиво
На нас заскеанський пан,—
Міркуєте Ви справедливо,
Що не завадить і жакан.

Ви неквапливі, Ви спокійні,
Ви тільки глянули згори —
І враз у «дірці самостійній»
Мерзенні трусяться тхори.

Зате як ніжно і ласкаво,
Любовним поглядом яким
Ви дивитесь на ниви й трави,
Трудом овіяні людським.

На нашій обрії безкраї,
На нашій села і міста,
Як серце Ваше звеселяє
Радянська дійсність золота!

Полохаючи темну зграю,
Живіть для людського добра!
Від серця щирого бажаю
Я Вам ні пуху, ні пера!

Максим РИЛЬСЬКИЙ.

ОСТАП ВИШНЯ

Дружній шарж
В. ЛИТВИНЕНКА.

Свирид з Веселих Бродів

Парторг зібравсь на поле. Із воріт —
До нього чимчикує дід Свирид.
Все лівим оком морг та морг.
— Товаришу парторґ!
Ну, як моя душа не буде у турботі?
Ніхто ж мене не бачить на роботі.
Бо сторожую — як на гріх —
Коли після трудів своїх
Всі сплять... Іще я не одвик
Снопи підвозити на тік.
Питав — є вільні коні і воли,
Хай не до вечора, то може до обіда.
Парторг всміхнувся: — Ну, а спатк коли?
Дід заморгав: — Який там сон у діла!

До революції у фільварку над яром
Свирид служив у пана. І не даром.
Навчивсь грамоти. Однн на всенкий рід.
Міг написати ім'я своє: Сви-рид.
А гонору було: — Тепер я вчений, люди,
Мое почтеніе!..— казав завжди і всюди.

З тих пір і став в селі своїм
Свирид Почтеніем Моім.

Коли ж щось кинув пану впроти,
І пан прогнав його з роботи,—
Свирид три ночі в тишині
Лічив, лічив прожиті дні.
І долічився в темноті
До того, що в своїм житті
Трудивсь дванадцять тисяч днів,
А ще по-людському й не жив.

І народились немалі
Скорботи та жалі.
Для чого жити на землі?

Діждавсь, діждавсь-таки, коли —
Ділити землю почали!
Мое Почтеніе не всидить в хаті—де там!
Біжить на пацьке поле з батраками.

Під отаким нечуванім декретом
Він підписався б обома руками.
Та знав п'ять літер, більше анітрохи,
А прізвище складалося з всіма.

Ну, словом, в двері нової епохи
Дід входив з непроглядної літми.
...Літа ішли. Тимчук Василь
В селі засновував артіль.

По образу батьків продовжуючи рід.
Міг тільки душу усупільнити дід.

Оскільки у Свирида
Багатства що на нім,
Він боротьби не видав
Між нашим і моім.

Всі межі заоравши,
Відчула біднота,

Як у колгоспі наше
В мое перероста.

Побачив дід, що жити краще стало,
Що можна вже подумати й про сало.
(Коли служив Свирид у багатіїв,
То сало тільки бачив, а не їв).

За те, що прозявив себе у ділі,
Дали Свириду пороса в артілі.

Сидить у хаті цілі дні
І заврюху слуха.
— Оце якби іще мені
Та доброго кожуха.

Колгосп дав грошей діду. І в крамниці
Купив Свирид кожух і рукавиці.

Нове бажання ждало попереду.
— Оце якби іще наїстнься меду.
І лисину при цьому тер і тер.
Як бачите, він був не без химер.
Два пуди восени одержав меду дід
І на додаток — вулик на розвід.

Завів дід пасіку. Кусають діда бджоли.
Зате пудами мед у нього є.
Колгоспний їсть, а власний — роздає.
І дід зажив на старість, як ніколи.

Коли ж тепер хто-небудь запита,
Чого б іще хотілося Свириду,
На душу сум тоді наляже діду.
— А чи не можна повернути літа?

...Мое Почтеніе везе на тік снопи.
На коней вйокає. Себе тримає гідно.

Дід підраховує. Вже цілих три копи
Він перевіз. А вечора й не видно.
Поглянув дід на коней з-під бриля.
Вони ступали, полустивши шлей.
Не по шляху — дід їхав по алеї,
А навкруги —

поля,
поля,
поля.

Пробігла тінь від хмарки по ріллі
І перед возом впала на дорогу.
А в діла настрої — сам не зна від чого!
Як в перший день Радвледи на землі.
До самих скирт прямиєнька доріжка,
У кленах — вся... Куди колишній шлях!
І захотілось діду на снопах
Пофілософствувати трішки.
Задумавсь дід. З чого б його почать?
Ось ланка повертається з обіду.
Марина — першою. Долинув сміх дівчат.
А потім пісня... Весело Свириду!
Ще ж зовсім молоді, а, бач, які
Зростили буряки! Чи й вивезуть машини?
А що як скрізь збиратимуть такі,
То скільки буде цукру для країни!
Тоді по всіх ідальнях, так і знай —

Без грошей відпускатиметься чай.
І задивився в далечині алеї,
Ніяк не налюбуючись із неї.
Дівчата підійшли. Марина і пита:
— Що виглядаєте? Не молоді літа?
Дід розгнівивсь. — Які ж бо ви, їй-богу!
Угледів я допіречку дорогу,
Що стелеться в Комуна навпрямці.
В очах дівчат веселі промінці.
— Та й де ж вона?
Із-під ріденьких вій
Дід блиснув на дівчат.— А ви йдете по ній!
І довго ще дівчатам вслід
Дививсь філософ-дід.

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК З ДИРЕКТОРОМ ОДНІЄЇ МЕБЛЬОВОЇ ФАБРИКИ

Мал. БЕША

— Наші досягнення, товариші...

— Наші успіхи...

— Наяву!

ТА ХІБА Ж Я НЕ МАРІЯ

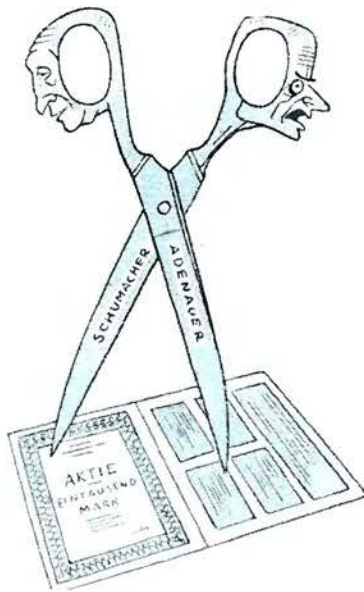
Як газету я відкрив,
То й читаю про Марію, —
Прямо радісно самій,
Стільки знатних є Марій.
На своїм і я настою:
Якщо бути ланковою,
То лише передовою.
Знають всі Марій тепер —
Тут і Лисенко й Целера,
Та ще й Мудра і Шиян, —
Всі працюють понад план.
Що ж там думати, гадати,
Треба всіх їх наздогнати,
А ще краще — обігнати.
Та хіба ж я не Марія,
Чи за справу не болюю?
В мене теж таке ім'я.
Але я — це ще не я.
І дали дівчата слово —
Працювати лише зразково —
Обігнати обов'язково!
І тепер, як всі Марії,
Стали й ми передові.
Ланка вславилась моя
І тепер я стала — я.
А вже ви собі, як знайте —
Думайте, а чи гадайте —
Нас тепер наздоганяйте!

ДЕБЮТ МОЛОДИХ

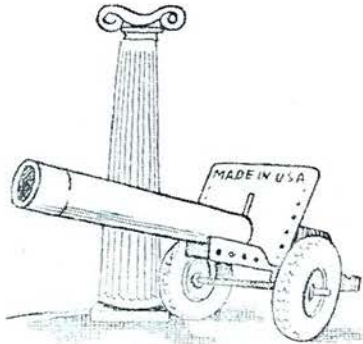
Читачі Перця просять висловити подяку редакції газети «Сталінське плем'я» за таке відкриття.
В номері за 13 листопада ц. р. газета пише: «1949 рік увійде в історію театру ім. Івана Франка, як... рік дебютів молодих авторів. Слідом за постановкою талановитої п'єси Олександра Корнійчука «Макар Діброва», удостоєної Сталінської премії...» і т. д.
О. Є. Корнійчук, як відомо, дебютував в драматургії років двадцять тому. І дебютував досить вдало.
Редакція «Сталінського плем'я», відіславши О. Є. Корнійчука до «молодих авторів», очевидно, і не підозрівала, що вона цього самого 13 листопада «дебютувала» в гуморі. Але, як бачите, надто невдало.
Читачі пишуть: «Мабуть, наша молодізна газета дуже постаріла, що так сильно недобачає».

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

«Творба» (Прага)

Спеціальні ножиці для стрижки купонів із західнонімецької «держави».

Дві культури в Греції.

ДОРОГОЦІННА РЕКЛАМА

О ДНІВІ чудової квітневої ночі над Ідальною станцією Фастів спалахнули трубки дорожньої газетої реклами-вивіски. Дорогоцінної тому, що за неї було виплачено Київському обласному товариству художників 5400 карбованців.
Але минуло кілька днів, і реклама-вивіска відмовилась горіти. Подалися працівники Ідальної до Києва, але там дізналися, що газорекламне підприємство вже прогоріло. Спадкоємцем газорекламного підприємства стало... Українське театральне товариство.
Заступник голови президії театального товариства т. Шкнєвський спалахнув гнівом, дізнавшись про долю реклами-вивіски. Він гаряче запевнив, що все буде гаразд. Та, як виявилось, цих запальних запевнень було дуже мало для того, щоб над Ідальною запалала вивіска.
Зверталися потерпілі до театального товариства ще кілька разів і, нарешті, переконалися, що всі обіцянки т. Шкнєвського це слова — на вітер.
Ось уже скоро рік, як свистить цей вітер у холодних газових трубах, в які вилетіло 5400 крб. державних грошей.

ОЦЕ КОНСТРУКЦІЯ?..

ВЕНТИЛЯТОРИ для часткової вентиляції гірничих виробток (ВМП-200 та ВМП-100) виробляє Конотопський завод «Червоної металіст», на Сумщині. Від інших систем ці вентилятори відрізняються тим, що вони не працюють, а горять на роботі. Причому горять у буквальному розумінні цього слова. Змонтовані в трубі без бокової відтулини (вікна) для огляду мотора або механічних частин, вентилятори згорають без остатку. Лише на шахті № 1 «Центральна», тресту «Червоноармійськвугілля» (Сталінська область) їх згоріло 17 штук. У вентиляційну трубу вилетіло вже 74 тисячі карбованців державних грошей. А скільки їх горить на інших шахтах!..
Про погану конструкцію цих механізмів не раз уже повідомлялося дирекцію «Червоного металіста». Але там уперто не хочуть поліпшувати конструкцію вентиляторів. Є побоювання, що така упертість призведе до прикрої несподіванки: може «згоріти» на роботі і дирекція заводу.

КАЧАЙ ВОДУ!

(Сценарій без води, але з колодязем)

МІСЦЕ ДІЇ: с. Комишеваха, Запорізької області.
ДІЮВІ ОСОВИ: Завідувачі райкомунгоспу: спочатку т. Мироненко, потім т. Гладун і, нарешті, т. Дрянник.
НЕДІЮЧІ ОСОВИ: Колодязь. Насос.

ЧАСТИНА ПЕРША

Центр районного центра с. Комишевахи. Працівники райкомунгоспу під головуванням завідувача т. Мироненка в глибокій задумі сидять навколо порядку денного — старого, обваленого, зарослого бур'яном колодязя. Чути голоси присутніх на засіданні колгоспників:
— Нічого з цього колодязя не вийде. Облиште його!
— Краще викопати новий!

Райкомунгоспівці слухали й ухвалили: із коштів, відпущених на впорядкування села, виділити частину на будівництво колодязя, для чого... розчистити старий.

Колгоспники незадоволено хитають головами.

ЧАСТИНА ДРУГА

Біля старого розчищеного колодязя встановлено ручний насос. Завідувач райкомунгоспу т. Мироненко урочисто готується до пуску колодязя. Він рішуче підходить до насоса й ножицями перерізає стрічку: шлях воді відкрито!

— Відійдїть, обіллю! — вигукує він і починає натхненно качати насос. Води немає. Мироненко обливається потом. «Пить!» — шепоче він пересохлими від спраги губами. Хтось із колгоспників біжить у сусіднє село по воду.

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

Швидко один за одним змінюються кадри і завідувачі райкомунгоспу. Зав. райкомунгоспу т. Гладун, що змінив т. Мироненка, що є

сили, качає насос. Колгоспники хитають головами. Води немає. Гладун обливається потом.

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

Завідувач райкомунгоспу т. Дрянник, що змінив т. Гладуна, шалено качає насос. Колгоспники з докором хитають головами. Води немає.

ЕПІЛОГ

Минув рік. Центр районного центра с. Комишевахи. Працівники райкомунгоспу під головуванням нового завідувача, що змінив трьох попередніх, у глибокій задумі сидять навколо порядку денного — старого, обваленого, зарослого бур'яном колодязя. Важко зітхаючи, вони дивляться на іржавий насос, яким вони викачали з державної кишені близько 10 тисяч карбованців, а з колодязя—жодної краплі води. Чути голоси колгоспників.
— Нічого з цього колодязя не вийде. Облиште його!
— Краще викопати новий!..

***

Як бачите, в нашому сценарії, на відміну від деяких інших, зовсім немає води.

Є. І. Л. ЧЕРНІЛҚО.

Мал. С. САМУГА

...Є горе-працівники, які... безперервно допускають помилки в своїй роботі, визнають їх і потім із спойною совістю роблять їх знову.

(З доповіді Г. М. Маленкова про 32-і роковини Великої Жовтневої соціалістичної революції).

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Наведи, будь ласка, порядок серед наших корів, овець і свиней — просто від рук одбилися! Нікого вони не слухають. Авторитету голови артіль т. Пержинського не визнають. На сторожів — Юхима Бубновського та Степана Цьоту — не зважають. Ревізіійної комісії не бояться...

Внаслідок такого занепаду дисципліни серед худоби потерпіла наша молода захисна лісосмуга. Недисциплінована скотина знищила 5000 молодих, лише цього року посаджених, дерев.

Якщо ти, Перче, терміново не допоможеш нам навести порядок і дисципліну серед корів, овець і свиней, то, боюсь, що вони наброблять багато неприемностей правління артіль на чолі з т. Пержинським і ревізіійної комісії на чолі з т. Безпальком.

Не допусти до цього, Перче!

Ів. БУЛЬОВСЬКИЙ.
Артіль ім. Комінтерну,
Барський район на Вінниччині.

ДОРОГИЯ ПЕРЕЦЫ

Не кожному клубові так щастить. У нас, в Базилівці, Машівського району, Полтавської області, про один сільський клуб піклуються аж 4 колгоспи. Зрозуміло, чому культурно-освітня робота у нас поставлена не так, як в інших селах.

В інших клубах стоять стільці або лавки, у нас — навпаки: стоять відвідувачі клубу, бо ні стільців, ні лавок немає.

Отже, Перче, правління наших чотирьох колгоспів сміливо можуть вважати, що, завдяки Ухнюмо гарячому піклуванню, вся робота в клубі поставлена на ноги.

О. ЗОЛОТАЙКО.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЫ

Дозволь по твоїй пошті передати привіт двом моїм синам: Івану Сергійовичу Харитоненкові, який працює виконробом будконтори в м. Миколаєві, і Василю Сергійовичу Харитоненкові — шоферу радгоспу Чорнолісся. Знам'янського району на Кировоградщині.

Звертаюсь, Перче, до послуг твоєї пошти через те, що листи, які я надсилаю звичайною поштою, до моїх синів не доходять.

Сам я інвалід — сліпий. Мені і мій старій по 68 років. Працювати нам вже важко, а сини, вихавши з села, зовсім про нас забули: «геть з очей — геть із серця»... Народний суд нагадав синам про їх обов'язки, однак і це на них не вплинуло.

Пишучи оцей лист, ми думаємо:

а чи дійде до наших забудькуватих синів хоч перчанський привіт? Адже не все до них доходить.

С. ХАРИТОНЕНКО,
с. Н.-Володимирівка,
Бланецького району,
Миколаївської області.

ДОРОГИЯ ПЕРЧЕ!

Мисливець Саранча порушив існуючі строки полювання. Начальник обласного управління у справах мисливського господарства передав справу до суду.

Та у Саранчі знайшовся кум-захисник. З-під його пера народився такий документ:

«До ликовського народного суду.
Від уповноваженого райсовета УДООР

ТРЕТЯК Г. Н.

З а я в а

Прохаю народний суд справу цивільному позову до гр. Саранчі закрити справдоу того, що не підлягає з записаного поскільки записаний не є записаний.

ТРЕТЯК.

Тепер перед судом може поставити складна дилема: чи штрафувати разом із Саранчею і його кума Третяка тільки за незаконне кровителство, чи й за безграмотність.

І. ЛЮШ.
Дніпропетровська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЫ

У Ново-Світлівському райЗАГСІ (Ворошиловградська область) мені для обміну паспорта видали посвідчення, з якого мені стало ясно:

- 1. Що я — не я, тобто не Яценко, як досі була, а Яценко, як вважають працівники ЗАГСУ.
- 2. Що народилася я вперше в 1926 році (про це написано словами) і вдруге у 1929 році (написано цифрами).
- 3. Що роботу Ново-Світлівського ЗАГСУ слід висвітлити на сторінках Перця.

М. ЯЦЕНКО.

ЛЮБИЯ ПЕРЧЕ!

Не дивуйся, що ми живемо в Києві, а світимо каганцями. До нашого селища Нивки, яке розташоване на околиці Жовтневого району столиці, ніяк не можуть провести електролінію.

Поки вистачило в нас енергії, ходили ми до «Київенерго». Нічого не виходило. Тоді пішли до міськради. Скликали там спеціальну нараду. Засідали на ній і заступник голови міськради т. Ер-

— До кожної своєї помилки я можу знайти десять виправдань, а от як виправити помилки — ніяк не втрапаю.

шов, і директор електросітні тресту «Київенерго» т. Неділько, і головний інженер т. Зубанов. Ухвалила нарада негайно почати роботу по електрифікації Нивок. На radoцах ми повинидали каганці, а тепер шкoдуемо, бо доводиться купувати нові: електросвітла у нас і досі нема.

А коли відбудеться нарада по перевірці рішень попередньої наради, ми не знаємо.

Мешканці селища НИВКИ.
м. Київ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Вже 9 місяців минуло, як мене прийняли ученицею в Харківську промартіль ім. 30-річчя УРСР.

Чого я за цей час навчилася? Навчилася підмітати приміщення і переносити різні вантажі, що прибувають в артіль.

Скажи, дорогий Перче, хто навчить керівників артіль, як треба учнів вчити ремеслу?

Г. БАБЕНКО.
м. Харків.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

Шахта № 1 «Укрголовм'ясомолпостачу» (Ворошиловградська область) постачала підприємствам не паливо, а звичайну пилюку. Про це (в журналі «Перець» № 15) було вміщено замітку під заголовком «Пилюка в очі».

Міністр м'ясної та молочної промисловості УРСР тов. Бутенко наклав адміністративні стягнення на винуватців відвантаження такого вугілля. Шахту, де, як виявляється, експлуатували неробочий вугільний пласт, закрито.

ПЕРЕЦЬ одержав сигнали про те, що у Марганецькому змішторзі та в відділі робітничого по-

стачання тресту «Нікопольмарганець» орудує зграя злочинців.

Як повідомив редакції прокурор Дніпропетровської області, злочинців викрито і покарано: вироком вищої сесії облсуду зав. бази змішторгу Павлову Н. М. засуджено до 25 років поправно-трудових таборів, а бухгалтера Трунова Ф. М. та зав. магазину Костренко П. Є. — до 10 років кожного.

Директора підсобного господарства ВРП тресту «Нікопольмарганець» Сошенна А. К. засуджено до 15 років, старшого бухгалтера Педенка Я. Ф., старшого агронома Бойка Д. К., рільника Гороха Г. Ф. та комірника Чувічкіна Ф. А. — до 10 років поправно-трудових таборів кожного.

ЛЯКАНА ВОРОНА КУЩА БОІТЬСЯ

Муніципальна рада міста Мілуон (штат Вісконсін, США) нещодавно зажадала провести «політичну чистку» перукарів міста на тій «підставі», що «один перукар здатний протягом дня прищепити комуністичні ідеї 20—30 клієнтам».

Годинникар Джон. Потрапив за грати, як агент Комінформу. У розмові з клієнтами вживав такі вирази: «Система застаріла! Механізм давно зіпсувався! Здатний лише на злам!», — чим явно натякав на державний лад США.

Дантист Кларк. Заарештований, як бунтівник. Своім пацієнтам говорив: «Все прогнило! Треба вирвати з коренем!».

Прикажчик Хікс. Позбавлений волі, як таємний смісар французьких комуністів, про що з цілковитою очевидністю свідчать його слова: «Мадам! Тепер у Парижі червоне у великій моді!».

Перукар Сміт. Посаджений у тюрму за те, що питав у своїх клієнтів: «Вас не турбує?», в чому було вбачено натяк на комісію по розслідуванню антиамериканської діяльності.

Лікар Понч. Взятий під варту за розповсюдження тривожних чуток. Неодноразово заявляв: «Настає небезпечна криза, наслідки якої важко передбачити».

